

Buletin legislativ

Decembrie 2007

Camere de Comerț	1
Procedură civilă	2
Protecția consumatorului	4
Instituții de credit	9
Energie	10
Proprietate intelectuală	11
Comerț intracomunitar	13
Dreptul muncii	14
Regimul juridic al contravențiilor	17
Protecția datelor cu caracter personal	17
Datorie publică	19
Drept fiscal	20

Decembrie 2007

Buletin legislativ

Camere de Comerț

Denumirea actului normativ	Legea nr. 335/2007 a camerelor de comerț din România („ Legea nr. 335/2007 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836/06.12.2007
Intrare în vigoare	9 decembrie 2007
Dispoziții principale	<p>Sistemul camerelor de comerț cuprinde: (i) camerele de comerț județene și a municipiului București („Camerele județene”); (ii) Camera de Comerț și Industrie a României („Camera Națională”); (iii) camerele de comerț bilaterale („camere bilaterale”).</p> <p>Autoritățile administrației publice centrale și locale sunt obligate să ofere, fără plată, în condițiile legii, la cererea camerelor județene, toate informațiile cu caracter public necesare exercitării atribuțiilor lor.</p> <p>Camerele județene sunt obligate să furnizeze gratuit autorităților administrației publice locale sau centrale, la cerere, toate informațiile din domeniul de activitate, solicitate în conformitate cu prevederile legale sau convenite prin protocol.</p> <p>La nivelul fiecărui județ și al municipiului București poate funcționa o singură camera de comerț.</p> <p>Modul de utilizare a subvențiilor de la bugetul de stat către camerele de comerț este supus controlului Curții de Conturi.</p> <p>Camerele județene contribuie la acoperirea în parte a cheltuielilor de funcționare a Camerei Naționale.</p> <p>Camera Națională este continuatoarea de drept a Camerei de Comerț și Industrie a României, reglementată prin Decretul-lege nr. 139/1990, cu completările ulterioare.</p> <p>Curtea de Arbitraj Comercial Internațional este o instituție permanentă de arbitraj, fără personalitate juridică și funcționează pe lângă Camera Națională.</p> <p>Regulamentul de organizare și funcționare al Curții de Arbitraj Comercial Internațional, precum și al colegiului acesteia este aprobat de Colegiul de</p>

conducere al Camerei Naționale.

Președintele și Colegiul Curții de Arbitraj Comercial Internațional sunt propuși de către președintele Camerei Naționale și aprobați de către Colegiul de conducere al Camerei Naționale.

Regulile de procedura ale Curții de Arbitraj Comercial Internațional se propun de către președintele Curții și se aprobă de către colegiul acesteia.

Normele privind taxele arbitrale și onorariile arbitrilor se aproba de Colegiul de conducere al Camerei Naționale, la propunerea Colegiului Curții de Arbitraj Comercial Internațional.

Taxele arbitrale sunt destinate acoperirii cheltuielilor legate de activitatea de soluționare a litigiilor, plății onorariilor arbitrilor și documentării acestora, cheltuielilor de secretariat și altor cheltuieli necesare funcționării Curții de Arbitraj Comercial Internațional.

Camerele de comerț bilaterale se înființează la inițiativa comercianților, în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, și dobândesc personalitate juridică la data înregistrării lor în Registrul asociațiilor și fundațiilor.

Pe teritoriul României nu pot exista două sau mai multe camere bilaterale privind aceleași state.

Acte normative abrogate

Decretul-lege nr. 139/1990 privind camerele de comerț și industrie din România

Autor

radu.ticleanu@tuca.ro

Procedură civilă

Denumirea actului normativ

Hotărâre de Guvern nr. 1527/2007 pentru aprobarea Tezelor prelabile ale proiectului Codului de procedură civilă

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889/27.12.2007

Intrare în vigoare

27 decembrie 2007

Legături cu alte acte normative

Actul normativ consacră principalele instituții pe care le va reglementa noul Cod de Procedură Civilă.

Legături cu legislația comunitară

La elaborarea noului Cod de procedură civilă au fost avute în vedere și următoarele acte normative comunitare:

- Directiva 2000/35/CE privind combaterea întârzierii la plată în tranzacțiile comerciale;
- Regulamentul (CE) nr. 805/2004 privind crearea unui titlu executoriu european pentru creanțele necontestate;
- Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului nr. 44/2001 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială;
- Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului nr. 861/2007 privind stabilirea unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă;
- Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului nr. 1.896/2006 privind instituirea procedurii europene a somației de plată.

Dispoziții principale

Noul Cod de procedură civilă va reglementa în mod expres principiile procesului civil.

Vor fi instituite modificări de substanță în privința competenței. Astfel, judecătoriile vor soluționa cauze având o valoare redusă, tribunalele vor avea în principiu plenitudine de competență în privința judecării în primă instanță, Curțile de Apel vor soluționa în principal apelurile, iar Înalta Curte de Casație și Justiție va deveni instanța de recurs de drept comun.

În privința procedurii de citare și a comunicării actelor procedurale sunt aduse modificări de natură a asigura desfășurarea cu celeritate a procesului civil. În acest scop va fi permisă comunicarea actelor de procedură de către instanță și prin poștă electronică sau prin alte mijloace de natură a asigura transmiterea textului și confirmarea primirii acestuia.

Sesizarea instanței de judecată se va realiza în condiții mai restrictive. Astfel, noul Cod de procedură civilă va consacra un control administrativ prealabil în cadrul căruia vor fi verificate cerințele de fond și formă în ceea ce privește cererea de chemare în judecată. Refuzul părții de a se conforma obligațiilor stabilite de instanță în această etapă va atrage anularea cererii introductive printr-o încheiere pronunțată în camera de consiliu.

Judecata cauzelor va fi realizată cu respectarea principiului continuității completului de judecată. În plus, actul normativ va reglementa noi mijloace de probă precum înscrisurile pe suport informatic, copiile de pe microfilme. Mai mult, noul Cod de procedură civilă va limita considerabil posibilitatea amânării cauzelor, pentru a se evita astfel situația soluționării acestora într-un termen

nerezonabil.

Principalele modificări legate de căile de atac vizează mărirea termenului de exercitare a apelului și recursului de la 15 la 30 de zile precum și lărgirea sferei subiectelor care pot sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii.

În scopul unificării practicii judiciare, noul act normativ va reglementa, în afară de recursul în interesul legii, și un nou mecanism ce va putea fi utilizat în acest sens. Acesta va permite sesizarea la cerere sau din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție de către judecătorul investit cu o cauză aflată în ultimă instanță în vederea rezolvării unei probleme de drept asupra căreia instanțele s-au pronunțat în mod neunitar.

Cât privește arbitrajul, reglementarea specifică va suferi modificări legate în principal de criteriile de delimitare a litigiilor arbitrabile și de forma convenției arbitrale.

În materia executării silite vor fi introduse noi reglementări care vor da naștere dreptului executorului de a emite încheieri executorii pentru unele dintre măsurile dispuse, încheieri ce vor putea fi atacate cu plângere la instanța de executare. O altă modificare substanțială în această materie va viza mărirea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită de la 3 la 5 ani.

Noul Cod de procedură civilă va reglementa și alte proceduri speciale decât cele instituite de cel actual, proceduri care în prezent sunt guvernate de acte normative speciale. Intră în această categorie divorțul și somația de plată.

În plus, noul act normativ se va referi și la anumite aspecte legate de procesele cu element de extraneitate. În acest sens va fi reglementată și o procedură de recunoaștere și executare în România a hotărârilor străine.

Autor

ioana.gelepu@tuca.ro

Protecția consumatorului

Denumirea actului normativ

Lege nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor („**Legea nr. 363/2007**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899/28.12.2007

Intrare în vigoare

31 decembrie 2007

Legături cu alte acte normative

Pachetul de legi în materie de protecția consumatorului, incluzând și următoarele acte normative:

- Legea nr. 296/2004 privind codul consumului („**Legea nr. 296/2004**”);
- Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor („**OG nr. 21/1992**”).

Legături cu legislația comunitară

- Directiva 2005/29 CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului, și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ("**Directiva privind Practicile Comerciale Neloiale**");
- Directiva 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 1997 privind protecția consumatorilor în cadrul contractelor la distanță;
- Directiva Consiliului 90/314/CEE din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite;
- Directiva Consiliului 93/13/CEE din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii;
- Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe;
- Directiva 85/577/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 privind protecția consumatorilor în cazul contractelor negociate în afara spațiilor comerciale.

Dispoziții principale

Titlul I al Legii nr. 363/2007, care transpune prevederile Directivei privind Practicile Comerciale Neloiale, reglementează definirea și interzicerea unor practici incorecte, în timp ce Titlul II aduce o serie de modificări mai multor acte normative în domeniul protecției consumatorilor.

Conform textelor legale, practicile comerciale incorecte sunt acele practici care :

- sunt contrare cerințelor diligenței profesionale;
- deformează sau sunt susceptibile să deformeze în mod esențial comportamentul economic al consumatorului mediu la care ajunge sau căruia i se adresează ori al membrului mediu al unui grup.

Practicile comerciale incorecte sunt clasificate în *practici înșelătoare (acțiuni sau omisiuni înșelătoare)* și *practici agresive*.

Acțiunile înșelătoare sunt, potrivit Legii nr. 363/2007 acele practici comerciale care presupun informații false, sau induc în eroare ori sunt susceptibile să inducă în eroare consumatorul mediu, astfel încât, în ambele ipoteze, fie îl determină, fie sunt susceptibile a-l determina pe consumator să ia o decizie pe care altfel nu ar fi luat-o, chiar dacă informațiile sunt, în fapt, corecte în raport cu unul sau mai multe dintre elementele stabilite de lege (caracteristicile produsului, prețul etc.)

Omisiunile înșelătoare sunt acele practici comerciale care, în contextul prezentării situației de fapt, omit o informație esențială consumatorului și prin urmare determină sau sunt susceptibile să determine consumatorul mediu să ia o decizie pe care altfel nu ar fi luat-o.

Practicile comerciale agresive sunt acelea care, în contextul prezentării situației de fapt și ținând cont de toate caracteristicile și circumstanțele, limitează sau sunt susceptibile să limiteze în mod semnificativ libertatea de alegere sau comportamentul consumatorului mediu, prin hărțuire, constrângere, și, prin urmare, determină sau sunt susceptibile să determine consumatorul să ia o decizie pe care altfel nu ar fi luat-o.

Anexa nr. 1 cuprinde, cu titlu exemplificativ, o serie de practici comerciale incorecte.

Toate practicile comerciale incorecte, astfel cum sunt reglementate de Legea nr. 363/2007, sunt interzise, iar utilizarea lor constituie contravenție sancționată cu amendă între 3.000 și 30.000 RON. Pe lângă amenda contravențională, se poate aplica și sancțiunea complementară a suspendării activității până la încetarea practicii comerciale incorecte. Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, împreună cu unitățile din subordinea sa pot dispune unele măsuri în scopul încetării practicilor comerciale incorecte.

Titlul II al Legii nr. 363/2007 aduce o serie de modificări unor acte normative din domeniul protecției consumatorului. Dintre acestea, le prezentăm mai jos pe cele mai importante.

În ce privește contractele la distanță, prin modificările aduse OG nr. 130/2000, comercianții vor putea livra produse / presta servicii consumatorilor fără comandă prealabilă din partea acestora, însă, în această situație, consumatorii nu sunt obligați la vreo prestație în lipsa consimțământului expres. De asemenea, în cazul contractelor la distanță pentru care părțile contractante aleg ca lege aplicabilă contractului legea unui stat ce nu face parte din Uniunea Europeană, în situația în care respectivul contract prezintă legături strânse cu teritoriul României sau cu al

altor state membre ale Uniunii Europene, se vor aplica dispozițiile OG nr. 130/200, în măsura în care acestea sunt mai favorabile pentru consumator.

În același spirit au fost aduse modificări și OG nr. 85/2004 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță privind serviciile financiare.

În domeniul comercializării serviciilor turistice, modificările aduse OG nr. 107/1999 au în vedere în principal extinderea sferei cazurilor în care agențiile de turism sunt exonerate de răspundere pentru buna executare a obligațiilor asumate prin contract. Noile situații avute în vedere sunt următoarele:

- situația în care neîndeplinirea obligațiilor se datorează unui eveniment pe care nici agenția de turism, nici furnizorul sau prestatorul de servicii, cu tot efortul depus nu îl puteau prevedea sau evita;
- situația în care neîndeplinirea obligațiilor se datorează unui terț care nu are legătură cu furnizarea serviciilor prevăzute în contract, iar cauzele care au determinat neîndeplinirea obligațiilor au caracter imprevizibil și inevitabil.

În situația descrisă la lit. a) de mai sus, precum și în situația apariției unor cazuri de forță majoră, astfel cum sunt definite de OG nr. 107/1999, deși prestatorul este exonerat de răspundere cu privire la obligațiile sale contractuale, acesta are obligația legală de a acorda prompt asistență consumatorului aflat în dificultate.

În ce privește regimul clauzelor abuzive, modificările aduse Legii nr. 193/2000 au în vedere stabilirea unor criterii legale în funcție de care se evaluează natura abuzivă a unei clauze contractuale. Aceste criterii au în vedere:

- natura produselor sau a serviciilor care fac obiectul contractului la momentul încheierii acestuia;
- factorii care au determinat încheierea contractului;
- alte clauze ale contractului sau ale altor contracte de care acesta depinde.

A fost, de asemenea, introdusă o prevedere conform cu care dispozițiile Legii nr. 193/2000 se aplică chiar și în situația în care părțile unui contract au stabilit ca lege aplicabilă legea unui stat care nu face parte din Uniunea Europeană, cu condiția ca respectivul contract să aibă o strânsă legătură cu teritoriul României sau cu al altor state membre ale Uniunii Europene și Legea nr. 193/2000 să aibă prevederi mai favorabile pentru consumator.

În plus, au fost aduse modificări cu privire la reglementarea anumitor clauze abuzive. Astfel, legea consideră abuzivă clauza conform cu care comerciantul are dreptul de a modifica unilateral clauzele contractului, fără a avea un motiv întemeiat precizat în contract. Totuși, nu sunt considerate abuzive clauzele în temeiul cărora furnizorii de servicii financiare își rezervă dreptul de a modifica rata dobânzii sau valoarea altor taxe pentru servicii financiare fără a notifica pe consumatori, dacă (i) există o motivație întemeiată; (ii) comerciantul își asumă obligația să informeze părțile contractante despre modificare cât mai curând posibil și (iii) părțile contractante au libertatea de a rezilia contractul. De asemenea, nu este considerată abuzivă clauza prin care comerciantul își rezervă dreptul să modifice unilateral clauzele unui contract cu durată nedeterminată, în condițiile în care are obligația de a-l informa pe consumator printr-o notificare prealabilă pentru ca acesta să aibă posibilitatea de a rezilia contractul.

Conform legii, nu sunt abuzive clauzele de indexare a prețului, cu condiția ca metoda prin care prețurile variază să fie descrisă în mod explicit.

În plus, nu sunt considerate abuzive clauzele prin care furnizorii de servicii financiare își rezervă dreptul de a înceta unilateral un contract încheiat pe perioadă nedeterminată, pentru motive întemeiate și fără a transmite o notificare prealabilă consumatorului, dacă furnizorul se obligă să informeze imediat celelalte părți contractante.

Unele din clauzele abuzive exemplificate în anexa la Legea nr. 193/2000 nu vor fi considerate abuzive dacă se regăsesc în contracte care au ca obiect tranzacții cu valori mobiliare, instrumente financiare și alte produse sau servicii, dacă prețul contractual este legat de fluctuațiile cotației bursiere sau ale indicelui bursier, ori ale unei rate de schimb pe piața financiară pe care vânzătorul nu le poate controla sau în contractele încheiate pentru cumpărarea sau vânzarea de devize, cecuri de călătorie, ordine de plată internaționale emise în devize sau alte instrumente de plată internaționale.

Modificările aduse Legii nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora au în vedere în principal aplicarea acesteia în situația în care părțile unui contract au stabilit ca lege aplicabilă legea unui stat care nu face parte din Uniunea Europeană, cu condiția ca respectivul contract să aibă o strânsă legătură cu teritoriul României sau cu al altor state membre ale uniunii Europene și Legea nr. 193/2000 să aibă prevederi mai favorabile pentru consumator.

Instituții de credit

Denumirea actului normativ	Regulament nr. 11/2007 privind autorizarea instituțiilor de credit, persoane juridice române, și a sucursalelor din România ale instituțiilor de credit din state terțe („Regulament nr. 11/2007”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873/06.12.2007
Intrare în vigoare	6 decembrie 2007
Legături cu alte acte normative	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului („O.U.G. nr. 99/2006”)
Dispoziții principale	<p>Regulamentul nr. 11/2007 al Băncii Naționale a României („RBNR nr. 11/2007”) reglementează procedura, condițiile de autorizare și documentația ce trebuie prezentată Băncii Naționale a României („BNR”) în procesul de autorizare a băncilor, băncilor de economisire și creditare în domeniul locativ, băncilor de credit ipotecar, instituțiilor emitente de monedă electronică și a organizațiilor cooperatiste de credit, persoane juridice române („Instituții de credit”), precum și a sucursalelor din România ale instituțiilor de credit din state terțe.</p> <p>Procesul de autorizare a Instituțiilor de credit de către BNR cuprinde două etape: a) aprobarea constituirii Instituției de credit și b) autorizarea funcționării Instituției de credit.</p> <p>Pentru fiecare dintre cele două etape, RBNR nr. 11/2007 menționează în detaliu documentația de depus la BNR în vederea obținerii aprobării de constituire, precum și în vederea obținerii autorizării de funcționare a Instituțiilor de credit.</p> <p>Capitolul II al RBNR nr. 11/2007 conține prevederi referitoare la autorizarea băncilor, persoane juridice române, și anume:</p> <ul style="list-style-type: none">• cerințele generale (denumire, obiect de activitate, interdicții instituite în legătură cu persoanele care dețin calitatea de acționar, administrator, director, membru al consiliului de supraveghere etc., criterii de evaluare a acționarilor și a persoanelor nominalizate să asigure administrarea și/sau conducerea băncilor),• documentația necesară pentru obținerea aprobării de constituire a băncilor și• documentația necesară pentru obținerea autorizației de funcționare a băncilor. <p>Capitolele III – VII din Regulamentul nr. 11/2007 conțin prevederi referitoare la: (i) autorizarea băncilor de economisire și creditare în domeniul locativ, persoane</p>

juridice române, (ii) autorizarea băncilor de credit ipotecar, persoane juridice române, (iii) autorizarea instituțiilor emitente de monedă electronică, persoane juridice române, (iv) autorizarea organizațiilor cooperatiste de credit și (v) autorizarea sucursalelor instituțiilor de credit din state terțe.

Acte normative abrogate

- Norma BNR nr. 10/2004 privind autorizarea băncilor, băncilor de credit ipotecar, instituțiilor emitente de monedă electronică, altele decât băncile, a caselor de economii pentru domeniul locativ și a sucursalelor din România ale instituțiilor de credit străine
- Normele BNR nr. 7/2000 privind autorizarea organizațiilor cooperatiste de credit

Autor

serban.paslaru@tuca.ro

Energie

Denumirea actului normativ

Legea nr. 346/2007 privind măsuri pentru asigurarea siguranței în aprovizionarea cu gaze naturale („**Legea nr. 346/2007**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838/07.12.2007

Intrare în vigoare

10 decembrie 2007

Dispoziții principale

În vederea asigurării unui nivel corespunzător de siguranță în aprovizionarea cu gaze naturale, Legea nr. 346/2007 definește rolul și responsabilitățile autorităților și operatorilor de pe piața internă de gaze naturale în adoptarea și aplicarea măsurilor necesare în acest domeniu.

Astfel, Legea nr. 346/2007 prevede înființarea – în termen de 30 de zile de la data intrării sale în vigoare – a unei comisii interministeriale fără personalitate juridică și cu caracter nepermanent, denumită Comisia de Coordonare, cu rolul de a elabora anual Planul de acțiune pentru situații de urgență și de a aviza și monitoriza măsurile necesare pentru asigurarea siguranței în aprovizionarea cu gaze naturale.

Situații de urgență în sensul Legii nr. 346/2007 sunt acele situații imprevizibile care pot conduce, la nivel național, la dezechilibre între cererea și oferta de gaze naturale de pe piața internă, determinate de cel puțin una din următoarele condiții:

- diminuarea majoră a aprovizionării cu mai mult de 20% a cantităților de gaze naturale importate;
- diminuarea majoră a aprovizionării cu mai mult de 20% a cantităților de gaze naturale din producția internă, cauzată de accidente;

- apariția unor temperaturi extrem de joase la nivelul întregii țări sau în zone însemnate ale țării, pe perioade îndelungate de timp, care conduc la un consum excesiv de gaze naturale.

Planul de acțiune pentru situații de urgență este supus aprobării prin hotărâre de Guvern și se comunică Comisiei Europene.

Măsurile dispuse în conformitate cu prevederile acestui Plan de acțiune sunt obligatorii și prevalează atât în fața înțelegerilor contractuale cât și a reglementărilor specifice sectorului gazelor naturale pe întreaga perioadă a situațiilor de urgență.

Legea nr. 346/2007 introduce de asemenea obligația de serviciu public în sectorul gazelor naturale în sarcina tuturor deținătorilor de licență în sectorul gazelor naturale, precum și în sarcina tuturor producătorilor de gaze naturale.

În situațiile de urgență notificate, furnizorii și producătorii interni de gaze naturale au obligația de a disponibiliza cantitățile de gaze naturale necesare pentru a asigura consumul anumitor categorii enumerate în lege.

Pe perioada sezonului rece și în situații de urgență, furnizorii de gaze naturale nu vor putea dispune întreruperea alimentării cu gaze naturale pentru neplata la termen a contravalorii facturilor, cu excepția situațiilor neprevăzute de natură tehnică, la acele categoriile de consumatori prevăzute în mod expres în lege.

În același scop al asigurării siguranței aprovizionării cu gaze naturale, operatorul Sistemului național de transport al gazelor naturale este obligat prin Legea nr. 346/2007 să realizeze interconectări cu sistemele similare din țările vecine. În acest sens, legea permite cooperarea cu un alt stat membru al Uniunii Europene, incluzând încheierea unor acorduri bilaterale pentru utilizarea facilităților de transport și/sau înmagazinare a gazelor naturale din statul respectiv.

Autor

miruna.badea@tuca.ro

Proprietate intelectuală

Denumirea actului normativ

Legea nr. 350/2007 privind modelele de utilitate („**Legea 350/2007**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851/12.12.2007

Intrare în vigoare

11 martie 2008

Legături cu alte acte normative

- Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție
- Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale

Dispoziții principale

Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale ratificată de România în 1968 prevede că protecția proprietății industriale are ca obiect, pe lângă brevetele de invenție, numele comercial, mărcile etc., și modelele de utilitate. Până la apariția Legii nr. 350/2007, în România nu era reglementată protecția modelelor de utilitate.

În plus, așa cum se prevede și în expunerea de motive a Guvernului, există o necesitate practică pentru reglementarea protecției modelelor de utilitate, deoarece există unele invenții care prezintă o activitate inventivă mai redusă care, în lipsa unei reglementări speciale, nu ar putea beneficia de protecție.

Modelul de utilitate desemnează o invenție tehnică care nu poate fi protejată prin brevetare conform dispozițiilor Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, datorită faptului că nu implică o activitate inventivă. În acest sens, modelul de utilitate protejează invențiile tehnice, cu condiția ca acestea să fie noi, să depășească nivelul simplei îndemânări profesionale și să fie susceptibile de aplicare industrială.

Modelul de utilitate dobândește protecție prin înregistrarea la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci („OSIM”). Dreptul la modelul de utilitate aparține inventatorului sau succesorului său în drepturi.

Legea permite ca solicitantii care au aplicat pentru înregistrarea la OSIM a unei invenții, să transforme cererea respectivă într-o cerere de înregistrare a unui model de utilitate, în următoarele situații:

- pe parcursul procedurii de examinare a cererii de brevet până la încheierea pregătirilor tehnice pentru publicarea mențiunii hotărârii de acordare a brevetului de invenție sau de respingere a cererii de brevet;
- într-o perioadă de trei luni de la data la care OSIM publică mențiunea unei hotărâri de anulare a brevetului de invenție rămâne definitivă și irevocabilă pe motivul lipsei activității inventive.

Această transformare nu are ca efect terminarea procedurii de examinare a cererii de brevet, dacă solicitantul nu o solicită în mod expres.

De asemenea, o cerere pentru înregistrarea unui model de utilitate poate fi transformată într-o cerere pentru înregistrarea unei invenții, cu excepția situației în care respectiva cerere de înregistrare a modelului de utilitate a rezultat din transformarea unei cereri de brevet de invenție.

Durata protecției modelului de utilitate este de 6 ani și poate fi prelungită pentru două perioade succesive de câte doi ani; durata protecției nu poate depăși 10 ani.

Dreptul la modelul de utilitate poate fi transmis în condițiile Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție și ale regulamentului ce va fi emis în aplicarea Legii nr. 350/2007. De asemenea, modelul de utilitate poate face obiectul unei garanții reale sau a executării silite.

Hotărârile luate de OSIM cu privire la înregistrarea modelului de utilitate pot fi contestate la OSIM în scris și motivat de către solicitantul cererii sau de către titularul modelului de utilitate, în termen de două luni de la comunicare. Contestațiile sunt soluționate de o comisie de reexaminare din cadrul OSIM. Deciziile acesteia pot fi atacate în fața instanțelor judecătorești.

Modelele de utilitate înregistrate pot fi anulate pe toată durata de protecție, în cazuri expres prevăzute de lege. Cererile de anulare se soluționează de o comisie de reexaminare din cadrul OSIM. Deciziile acesteia pot fi atacate în fața instanțelor judecătorești.

Legea prevede posibilitatea înregistrării modelelor de utilitate pe cale internațională. Astfel, o cerere internațională în care România este stat desemnat, poate fi continuată în România, pentru aceasta solicitantul fiind nevoit să deschidă faza națională în termen de 30 de luni de la data depozitului internațional sau de la data priorității, dacă o prioritate a fost invocată.

Cererile de înregistrare internațională a modelelor de utilitate pot fi depuse și la OSIM, în calitate de oficiu receptor.

Autor

bogdan.halcu@tuca.ro

Comerț intracomunitar

Denumirea actului normativ

Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 747/2007 privind pragurile valorice Intrastat pentru colectarea informațiilor statistice de comerț intracomunitar cu bunuri în anul 2008 („**Ordinul nr. 747/2007**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872/20.12.2007

Intrare în vigoare

20 decembrie 2007

Dispoziții principale

Ordinul nr. 747/2007 stabilește pragurile valorice ale schimburilor comerciale dintre un operator economic român și operatorii economici din țările membre UE a căror depășire va determina obligația operatorului român de a completa și transmite Institutului Național de Statistică declarația Intrastat pentru anul 2008.

	<p>Pragurile valorice Intrastat stabilite pentru anul 2008 sunt după cum urmează: 900.000 lei pentru expedieri intracomunitare de bunuri, respectiv 300.000 lei pentru introduceri intracomunitare de bunuri.</p>
Acte normative abrogate	Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 2/2007 privind stabilirea pragurilor valorice Intrastat pentru colectarea informațiilor statistice de comerț intracomunitar cu bunuri în anul 2007
Autor	ciprian.timofte@tuca.ro

Dreptul muncii

	<h3>1 Sistemul public de pensii</h3>
Denumirea actului normativ	Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 1019/2007 pentru modificarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001 („ Ordinul nr. 1019/2007 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831/05.12.2007
Intrare în vigoare	5 decembrie 2007
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale („ Legea nr. 19/2000 ”)
Dispoziții principale	<p>Conform modificărilor aduse de Ordinul nr. 1019/2007, angajatorii, pentru proprii salariați, și instituțiile care efectuează plata drepturilor de șomaj, pentru șomeri, au obligația ca, în cazul constatării unor erori în cuprinsul declarației privind evidența nominală a asiguraților și a obligațiilor de plată către bugetul asigurărilor sociale de stat („declarație nominală”), să depună la casa teritorială de pensii o altă declarație rectificativă.</p> <p>Pentru situațiile în care au intervenit modificări cu privire la veniturile înscrise în declarația nominală, prin acordarea retroactivă a unor drepturi bănești asupra cărora se datorează contribuție, nu se depune declarație rectificativă. Fac excepție situațiile în care drepturile bănești în cauză au fost acordate în baza unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, precum și situațiile în care prin astfel de hotărâri se dispune reîncadrarea în muncă a unor persoane, cazuri pentru care se întocmesc declarații rectificative corespunzătoare fiecărei luni.</p> <p>Ordinul nr. 1019/2007 completează Normele de aplicare a Legii nr. 19/2000 în sensul că sunt aduse precizări cu privire la contractul de asigurare socială și a</p>

declarației de asigurare socială.

Conform acestor precizări, contractul de asigurare socială, alături de declarația de asigurare socială, constituie titlu de creanță și devine titlu executoriu la data la care creanța bugetară este scadentă.

2 Salariul minim brut pe țară

Denumirea actului normativ	Hotărârea Guvernului nr. 1507/2007 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată („H.G. nr. 1507/2007”).
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877/20.12.2007
Intrare în vigoare	20 decembrie 2007
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 53/2003 – Codul muncii („Codul muncii”)
Dispoziții principale	<p>Conform H.G. nr. 1507/2007, începând cu 1 ianuarie 2008, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată se stabilește la 500 lei lunar, pentru un program complet de lucru de 170 ore în medie pe lună în anul 2008, reprezentând 2,941 lei/oră.</p> <p>Salariul de bază minim brut pe țară va fi majorat începând cu 1 iulie 2008, la 540 lei lunar, reprezentând 3,176 lei/oră. Această majorare se va produce în condițiile realizării principalilor indicatori economici pe care este construit bugetul de stat pe anul 2008, respectiv creșterea produsului intern brut, ținta de inflație, precum și de nivelul productivității muncii.</p> <p>Conform art. 159 alin. (2) din Codul muncii, angajatorul nu poate negocia și stabili salarii de bază prin contractul individual de muncă sub salariul de bază minim brut orar pe țară.</p>

3 Noi cote ale contribuțiilor sociale

Denumirea actului normativ	Legea nr. 387/2007 – Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008 („Legea nr. 387/2007”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901/31.12.2007
Intrare în vigoare	3 ianuarie 2008
Legături cu alte acte normative	<ul style="list-style-type: none">• Legea nr. 388/2007 – Legea bugetului de stat pe anul 2008• Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale („Legea nr. 19/2000”)

Dispoziții principale

Conform Legii nr. 387/2007, pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2008 și 30 noiembrie 2008, cotele de contribuție de asigurări sociale rămân neschimbate, ele având același cuantum ca și în anul 2007, respectiv:

- pentru condiții normale de muncă 29%;
- pentru condiții deosebite de muncă 34%;
- pentru condiții speciale de muncă 39%.

Începând cu 1 decembrie 2008, cotele de contribuție de asigurări sociale se vor reduce, după cum urmează:

- pentru condiții normale de muncă 27,5%;
- pentru condiții deosebite de muncă 32,5%;
- pentru condiții speciale de muncă 37,5%.

Cota contribuției individuale de asigurări sociale va rămâne și pentru 2008 în același cuantum ca și în 2007, respective 9,5%, indiferent de condițiile de muncă.

În ceea ce privește celelalte contribuții sociale, conform Legii nr. 387/2007, pentru anul 2008 se stabilesc următoarele cote ale contribuțiilor:

- contribuția datorată de angajatori la bugetul asigurărilor pentru șomaj conform art. 26 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, este de 1% în perioada ianuarie-noiembrie și 0,5% începând cu luna decembrie;
- contribuția individuală datorată la bugetul asigurărilor pentru șomaj conform art. 27 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, este de 0,5%;
- contribuția datorată la bugetul asigurărilor pentru șomaj conform art. 28 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, de către persoanele asigurate în baza contractului de asigurare pentru șomaj este de 1,5% în perioada ianuarie-noiembrie și de 1% începând cu luna decembrie;
- contribuția datorată de angajator la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale în conformitate cu art. 7 alin. (1) din Legea nr. 200/2006, cu modificările ulterioare, este de 0,25%.

Salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008 este de 1.550 RON, față de 1270 RON în 2007.

Regimul juridic al contravențiilor

Decizie	Decizia nr. XXII din 19 martie 2007 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 833 din 5 decembrie 2007
Domeniu relevant	Nulitatea procesului-verbal de constatare a contravenției
Legături cu acte normative	Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002
Conținut decizie	<p>Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție au statuat că nerespectarea de către agentul constatator a cerinței de a aduce la cunoștința contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare și de a consemna distinct acele obiecțiuni atrage nulitatea relativă a procesului verbal de constatare a contravenției.</p> <p>Intervenția instanței supreme este motivată de practica neunitară în interpretarea și aplicarea art. 16 alin. (7) din OG nr. 2/2001. Astfel, unele instanțe au considerat că nerespectarea dreptului contravenientului de a formula obiecțiuni este sancționată cu nulitatea absolută a procesului-verbal. Pe cale de consecință, petentul nu trebuie să facă dovada unei vătămări atunci când invocă acest motiv de nulitate.</p> <p>Alte instanțe au apreciat că nulitatea este una relativă și, prin urmare, nu poate fi invocată decât dacă s-a pricinuit părții o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act. Această ultimă interpretare a fost adoptată și de instanța supremă.</p> <p>Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție este obligatorie pentru instanțe de la data publicării în Monitorul Oficial (5 decembrie 2007).</p>
Autor	ionut.serban@tuca.ro

Protecția datelor cu caracter personal

Denumirea actului normativ	Decizia Președintelui Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal nr. 100/2007 privind stabilirea cazurilor în care nu este necesară notificarea prelucrării unor date cu caracter personal („Decizia nr. 100/2007”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823/03.12.2007
Intrare în vigoare	3 decembrie 2007

Legături cu alte acte normative	Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date („ Legea nr. 677/2001 ”)
Dispoziții principale	<p>Decizia nr. 100/2007 a fost emisă în aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (9) din Legea nr. 677/2001, conform căroră Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal („Autoritatea de supraveghere”) are competența de a stabili cazuri în care notificarea prelucrării datelor cu caracter personal nu este necesară.</p> <p>Conform Deciziei nr. 100/2007, notificarea prelucrării datelor cu caracter personal nu este necesară în următoarele cazuri, cu titlu exemplificativ:</p> <ul style="list-style-type: none">• când prelucrarea datelor cu caracter personal este efectuată de compartimentele/persoanele competente ale entităților de drept public și privat, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege, pentru organizarea și desfășurarea activității proprii curente de gestiune economico-financiară și administrativă;• când prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la propriii angajați este efectuată în vederea subscrierii de acțiuni în interesul angajaților;• când prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la persoanele fizice înscrise la concursuri sau examene este efectuată în vederea ocupării locurilor de muncă vacante;• când prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse în formularul de curriculum vitae trimis, în mod voluntar, de către persoanele fizice, este efectuată de entități de drept public și privat, în calitate de potențiali angajatori;• când prelucrarea datelor cu caracter personal este efectuată exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice. <p>Cazurile de prelucrare a datelor cu caracter personal în care nu este necesară notificarea Autorității de supraveghere prevăzute de Decizia nr. 100/2007 se adaugă celui prevăzut la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 677/2000, conform căruia notificarea nu este necesară în cazul în care prelucrarea are ca unic scop ținerea unui registru destinat prin lege informării publicului și deschis spre consultare publicului în general sau oricărei persoane care probează un interes legitim, cu condiția ca prelucrarea să se limiteze la datele strict necesare ținerii registrului menționat.</p>

Autor

mihai.anghel@tuca.ro

Datorie publică

Denumirea actului normativ	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873/20.12.2007
Intrare în vigoare	20 decembrie 2007
Legături cu alte acte normative	Modifică și completează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică.
Dispoziții principale	<p>Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2007 completează cadrul legal referitor la datoria publică, introducând noi reguli, după cum urmează:</p> <ul style="list-style-type: none">• contractarea de împrumuturi pentru finanțarea deficitului și refinanțarea datoriei publice urmează a se face pe baza unor proceduri specifice, în funcție de tipul instrumentului ales, acestea urmând a fi prevăzute în normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență;• scopurile în care Guvernul este autorizat să angajeze în numele și în contul statului obligații de natura datoriei publice guvernamentale au fost completate cu cel al susținerii balanței de plăți în conformitate cu Regulamentul Consiliului Uniunii Europene nr. 322/2002 de stabilire a unui mecanism de asistență financiară pe termen mediu pentru balanțele de plăți ale statelor membre;• ca excepție, ordonatorii principali de credite vor putea angaja obligații de natura datoriei publice guvernamentale pentru achiziții în sistem leasing, pe bază de hotărâre a Guvernului, doar în condițiile în care Ministerul Economiei și Finanțelor acceptă angajarea datoriei publice guvernamentale de către aceștia prin contracte de leasing, pe baza analizei costurilor și riscurilor, cu asigurarea respectării obiectivelor și principiilor strategiei de administrare a datoriei publice guvernamentale;• finanțările rambursabile contractate de la organismele financiare internaționale destinate finanțării deficitului bugetului de stat se vor aproba prin lege, și nu prin hotărâre a Guvernului, ca până în prezent;• a fost introdusă o sursă adițională de plată pentru serviciul datoriei publice guvernamentale, și anume sumele intrate în Trezoreria Statului în contul împrumuturilor contractate de ordonatorii de credite cu

garanția statului sau contractate de Ministerul Economiei și Finanțelor și subîmprumutate acestora și preluate spre administrare de Ministerul Economiei și Finanțelor potrivit O.U.G. 64/2007;

- în plus față de tipurile de plăți stabilite anterior prin art. 7, și debitele rezultate din împrumuturile acordate din contul general al Trezoreriei Statului vor urma regimul juridic al creanțelor fiscale și se recuperează conform legislației în vigoare privind colectarea acestora;
- limitele amenzii stabilite pentru nerespectarea obligațiilor de raportare de către beneficiarii de împrumuturi care constituie datorie publică au fost majorate, fiind stabilite între 10.000 lei și 30.000 lei;
- prevederile art. 14 privind atribuțiile Ministerului Economiei și Finanțelor au fost modificate, în sensul stabilirii unor competențe suplimentare; de asemenea, au fost completate prevederile referitoare la categoriile de împrumuturi care pot fi contractate începând cu anul 2008, de către ordonatorii principali de credite, precum și modificarea contractelor aflate în vigoare în sensul respectării acestor modificări.

Acte normative abrogate

Alin. (1) al art. 3 din secțiunea a 2-a a cap. I din Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 privind reglementarea unor măsuri financiare.

Autor

patricia.enache@tuca.ro

Drept fiscal

1 Aspecte privind procedura de înregistrare a contractelor încheiate între persoane juridice române și persoane juridice sau fizice străine nerezidente

Denumirea actului normative

Ordin nr. 2310/2007 privind procedura de înregistrare a contractelor încheiate între persoane juridice române și persoane juridice sau fizice străine nerezidente („**Ordin nr. 2310/2007**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858/13.12.2007

Intrare în vigoare

13 decembrie 2007

Dispoziții principale

Ordinul 2310 abrogă înlocuind total Ordinul 1415/2007, care avea același obiect de reglementare.

Ordinul 2310 menține obligativitatea persoanelor juridice române de a înregistra contractele privind orice activități încheiate cu persoane fizice sau juridice străine, însă menționează expres faptul ca sunt excluse de la înregistrare contractele privind activități desfășurate înafara teritoriului României.

Spre deosebire de reglementarea anterioară, termenul de înregistrare al contractelor sau al modificărilor aduse acestora a crescut de la 15 la 30 de zile. Mai mult, noul Ordin 2310 prevede că este aplicabil inclusiv contractelor aflate în derulare la data intrării sale în vigoare, însă în acest caz termenul curge de la data intrării în vigoare.

Reglementarea inițială cuprinsă în Ordinul 1415 nu prevedea sancțiunea pentru nerespectarea obligațiilor impuse, aspect remediat de Ordinul 2310. Acesta din urma prevede că neîndeplinirea obligației de înregistrare a contractelor se sancționează potrivit art. 219 alin. 2 lit. d) din Codul de procedură fiscală, adică **amendă între 1000 și 5000 de lei.**

Acte normative abrogate

Ordinul 1415/2007 privind procedura de înregistrare a contractelor încheiate între persoane juridice române și persoane juridice sau fizice străine nerezidente

Autor

andreea.lisievi@tuca.ro

2 Modificări recente ale Codului Fiscal

Denumirea actului normativ

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2007 pentru modificarea alin. (4) și (5) ale art. 263 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal („O.U.G. nr. 155/2007”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884/21.12.2007

Intrare în vigoare

1 ianuarie 2008

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare

Legături cu legislația comunitară

Directiva 1999/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 1999 de aplicare a taxelor la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri

Dispoziții principale

Urgența adoptării acestei ordonanțe a fost determinată de necesitatea corectării modului de transpunere a anexei nr. 1 la Directiva 1999/62/CE referitoare la impozitul pentru mijloacele de transport reglementat prin art. 263 alin. (4) și (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, conform angajamentelor asumate față de Comisia Europeană.

Modificările aduse prin O.U.G. nr. 155/2007 constau în stabilirea unor grile diferite de impozitare pentru vehiculele înmatriculate în România și angajate exclusiv în operațiuni de transport intern, pentru care se aplică perioada de tranziție obținută de România în cursul negocierilor de aderare la Uniunea Europeană, și respectiv pentru vehiculele românești care desfășoară și activități de transport internațional și care trebuie să plătească impozitele minime stabilite prin Directiva

1999/62/CE privind taxarea autovehiculelor de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri.

În vederea stabilirii impozitului pentru anul fiscal 2008, O.U.G. nr. 155/2007 introduce obligația întreprinderilor și operatorilor de transport rutier să declare pe propria răspundere, până la data de 31 martie 2008, pentru fiecare mijloc de transport cu masa prevăzută la art. 263 alin. (4) și (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, dacă vehiculul a efectuat sau urmează să efectueze în cursul anului cel puțin o operațiune de transport rutier internațional.

Autor

miruna.badea@tuca.ro

Detalii contact:

Piața Victoriei
Șoseaua Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, aripa de vest, et. 8
Sector 1
București 011141
România

 (40-21) 204 88 90

 (40-21) 204 88 99

 office@tuca.ro

 www.tuca.ro

Disclaimer

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte.

Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Buletinul Legislativ, persoanele de contact sunt:

Florentin Țuca, Avocat asociat coordonator (florentin.tuca@tuca.ro)

Cornel Popa, Avocat asociat (cornel.popa@tuca.ro)

Cristina Metea, Avocat colaborator senior (cristina.metea@tuca.ro)